

Newcastle, 4 de març de 1955

Benvolgut Dr. Vicens:

La setmana passada vaig rebre la seva carta que la hi agraeixo molt. La carta que vostè prèviament havia escrit al Dr. Mercader contenint els principis de la política científica del grup i, més concretament, l'opinió de vostè davant la possible col·laboració a "Hispania" d'En Quèren i meua, em deixà molt sorprès. Realment, jo creia que les relacions entre nosaltres i Madrid anaven per bon camí i que dintre d'aquest ambient de concòrdia la nostra col·laboració no seria una nota discordant sinó heu he' dintre de la tònica general de tot el grup. D'altra banda, la insignificantesa de la nostra feina - simples recerques i un treball bibliogràfic - em van fer pensar que era poc compromès i que ni mereixia la pena d'una consulta a vostè. I, a més d'això, pensava que el treball bibliogràfic no quedaria substituït fins a l'estiu i que per tant hi hauria temps per decidir i actuar de la manera més convenient. Però sabent ara que és inoportuna aquesta col·laboració, que pot fer creure que divideix el grup o que, simplement, no convé, no cal parlar-ne més: no es fa. Dissortadament no tinguem res a perdre, i dubto que tinguem res a guanyar. Hi ha moments que m'esforço en creure que les roses del nostre país i les roses nostres s'arranjaran... altres vegades penso que no hi ha res a fer i que, obligat per la vida i per imperatius molt humans, s'aquesta l'hora en que la incompatibilitat de fet entre vida i vocació s'haurà de resoldre en detriment d'aquesta última. És dolorós pensar tot això, dolorós perquè implica no solsament prescindir d'unes il·lusions que un s'ha format, sinó també d'unes aptituds per les quals hem lluitat durant molt de temps i que, a fi de comptes, no han de servir per res més que per privar-te de viure amb la mitjana felicitat que Forthom vol i té. Perquè, de fet, ja no podem ser res més que historiadors; ja no servim

per res més. El mateix entrecuament que portem en invalida per a qualsevol altra empresa... Només el mal i el ressentiment poden omplir el buit que deixen les il·lusions malmeses i les aptituds esdevinguades inútils.

Per què li dic tot això? Doncs, perquè sento un gran temor del futur; perquè en sento de feble per a mantenir-me al servei de la vocació amb les circumstàncies amb què ho he fet fins ara, i en sento de feble, horroritzat, de prescindir-ne.

Aquestes divagacions, aquests temors no tenen res a veure amb la projectada col·laboració amb Madrid. Tant de bo el nostre futur pogués decidir-se amb la facilitat d'un sí o un no! Li ho dic perquè no crequi que hi hagi gens de recança en la meua adhesió a les seues opinions. Les comparteixo totalment, sense reserves de cap mena. No sé si a Madrid trobarem mai la comprensió i l'ajut que en falta, però m'esforço en creure que sí. Fa molt de temps que batellem; primer vam haver de donar proves d'existència, després fer sentir la nostra veu... ara només en cal fer-nos escoltar. I això no és possible sense el reconeixement de les condicions que vostè exposava al Dr. Mercader. Punt per punt les sotswic.

Li agraeixo molt la confiança que en demostrà en la seva carta. Vostè potser es va sorprendre del meu to però jo realment necessitava parlar d'aquella manera. La seva carta, com les enyorades converses d'abans, en resulta estimulants, i vaig sentir-me honorat de què en demanés el meu parer sobre una qüestió tan delicada. Ara ja sap quin és, ho repeteixo: acord absolut i certesa de què com mai pot disposar de mi.

Records a tota la colla, expressions a la seva senyora i tot l'afecte del seu afun.

Juili Giralt

E. G.
Henderson Hall
Newcastle on Tyne. 7